

kun med Djnene, og selv ved højlys Dag, naar man jager med Mynder, og Wildtet kommer ind i en Skov eller en Kemise paa Marken, er det frelst. Vil man fortsætte Sagten, maa man have en Høns Hund eller en anden Hund med Næse til at drive Wildtet ud. Mynderne give det straks op. Man kan ikke bruge Mynder, men Hunde, som have Næse og have Myndeblod i sig, saa de ere rapsfodede og kunne tage Wildtet. Jeg skal altsaa gentage, at hvad der er anført mod Myndejagten, holder ikke Stik, de opstillede Argumenter ere urigtige, og jeg mener derfor, der er Anledning til at tage Spørgsmaalet under fornyet Overvejelse, uden at jeg derfor skal udtale nogen Mening derom i det hele taget, da jeg mener, det er et Spørgsmaal af temmelig underordnet Betydning.

Jeg skal saa gaa over til at omtale Bestemmelsen i § 11 om, at Hunde, der strejfe om uden for de Veje og Stier, der ere aabne for almindelig Færdsel so. s. v., maa man skyde ned. Denne Bestemmelse finder jeg er urigtig, og det Forslaa, som blev stillet af Landstingsudvalgets Mindretal, og som gik ud paa, at Hunde, der ikke bevislig havde forulempet enten Wildt, Njerkræ eller Kreaturer, skal det ikke være tilladt at skyde eller dræbe uden med Ejerens Samtykke, er mere berettiget. Den vedtagne Bestemmelse forekommer mig meget urimelig og at være en Bestemmelse, som meget godt kan misbruges af en chitans Mand. Naar en saadan Mand f. Eks. vil anskaffe en Tævehund, er han i Stand til at kunne udrydde alle Hunde i hele Byen, og det er jo ikke Meningen med Bestemmelsen i dette Lovforslag. Derimod er der Anledning til at stride ind imod professionelle Sægere af de Blandede Hunderaacer. Der er Hunde, som strejfe omkring paa Markerne, og som man har meget ondt ved at komme til at skyde. Men man kan meget godt bevise, at de have været der og der, og saa kan man jo henbende sig til Ovrigheden, som saa kunde give vedkommende et Paalæg om at holde Hunden bunden, og hvis han ikke gør det, saa idømme ham Bøder. En saadan Bestemmelse vilde jeg finde rimelig, men med Henhyn til den anden Bestemmelse, som nu staar i Loven, slutter jeg mig ganske til Landstingets Mindretal i, at den er der ingen Rimelighed i.

Hvad Fredningsbestemmelserne angaar, forekommer det mig, som det allerede er udtalt af en foregaaende Taler, at man bør søge at gøre Fredningsbestemmelserne saa simple som muligt. Jeg mener, at i det hele taget kan Sagten gaa ind, altsaa be-

ghynde, den 12te September, hvilket Tidspunkt har vundet Hoved fra gamle Dage, og saa burde den efter min Opfattelse op-høre den 1ste Januar — Lovforslaget har 1ste Februar; det er en Biting, jeg ikke skal opholde mig ved. Det forekommer mig imidlertid, at 1ste Januar kunde være et ganske rimeligt Tidspunkt; dermed løber Naret ud, og saa begynder paa en vis Maade Inglestiden f. Eks. for de store Dyr's Vedkommende; det vilde altsaa være et passende Tidspunkt, men, som sagt, det skal jeg ikke opholde mig videre ved. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der er nogle Dyr, der her ere fredede paa Tider, hvor jeg ikke finder, at der er nogen Rimelighed derfor. Der er f. Eks. Knortegæs. Det er Gæs, som ikke yngre her og heller ikke opholde sig her om Vinteren. De ere her kun paa Træk og komme her om Foraaret ved Pinsetid og blive da jagede baade i Fjorde her ved Øerne, ved Smaaberne, i Sundet, i Syllands Fjorde og i Limfjorden. Det er en Jagt, som tidligere har været drevet med Sejlsbaad; men denne Jagt er efterhaanden bleven vanskeligere, da Gæssene ere blevne mere sk. Den drives derfor nu mest med Dampskibe og er imidlertid en meget fornøjelig Jagt paa den Arstid, en Jagt, der efter min Mening ingen Anledning er til at forhindre, da Gæssene ikke ere her paa andre Tider. Hvis man vilde frede dem, vilde der være Rimelighed i at saa en international Bestemmelse i den Henseende. At slaa sig sammen med andre Lande om at frede Trækfugle kan der være nogen Rimelighed i; men det forekommer mig ikke, at der er nogen Rimelighed i at frede en Fugl, som kun er her paa Gennemtræk, naar den ikke er fredet i andre Lande. Det samme gælder om Snepperne. Snepperne ere ikke fredede her, og det forekommer mig ikke, at der er Anledning til at gøre det, undtagen paa den Maade, at man slaar sig sammen med andre Nationer. Noget lignende gælder ogsaa med Hensyn til Kramsfugle. Det er i Lovforslaget forbudt at tage Fuglene i Doner, og det kan maasse være rimeligt; thi det er en ret barbarisk Maade at tage dem paa. De saa ikke altid Hovedet ind i Løkken; de kunne komme til at hænge i et Ben eller en Binge. Og skont der i Lovforslaget staar, at Donen skal ses efter to Gange om Dagen, er det ikke sagt, at det altid bliver overholdt, og at lade Fuglen blive hængende blot en to, tre Timer i et Ben eller en Binge kan der være Grund til at forbyde. Men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at naar vi ikke her maa tage Kramsfugle i Doner, saa gør man det i vore